de Panorama

Rebellenclub

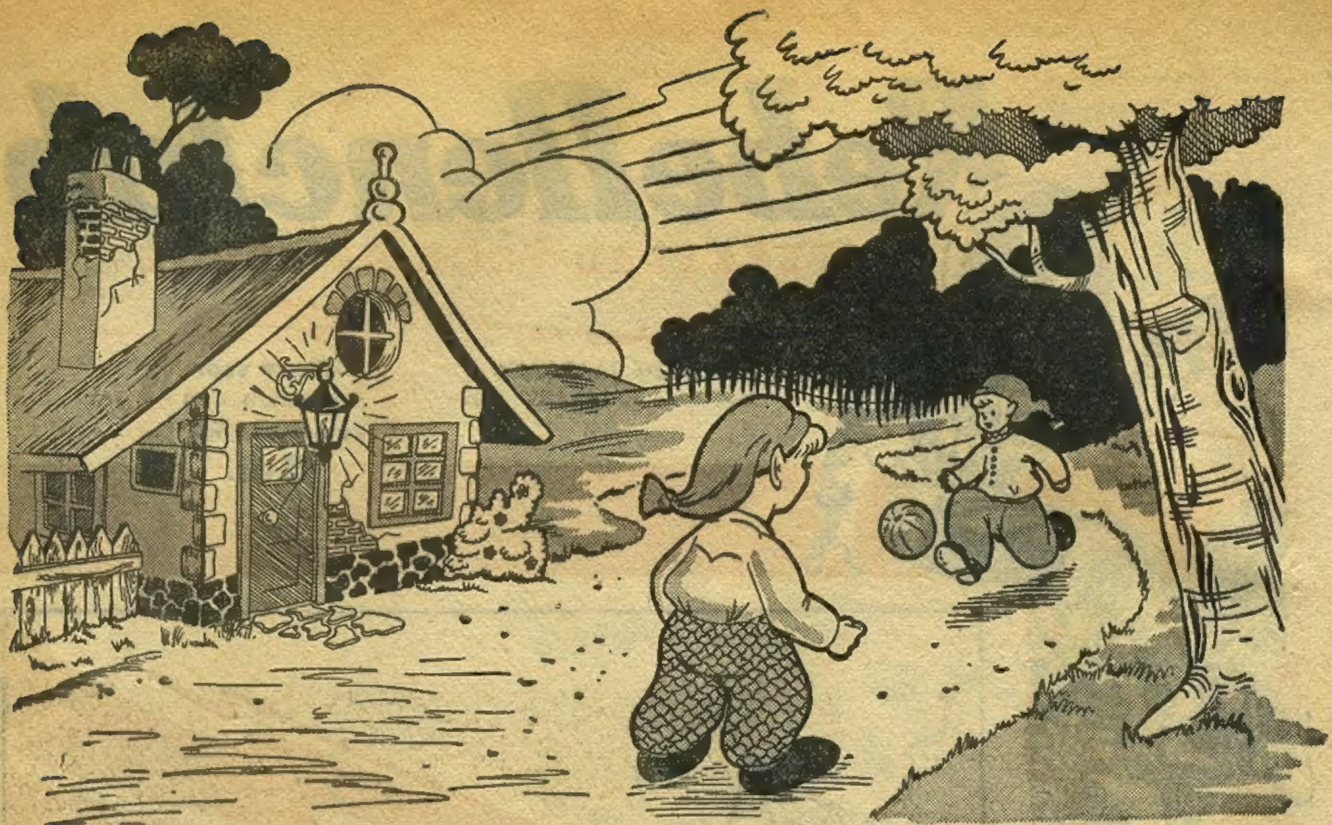
WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

TWEEDE JAARGANG
No 13 — 30 MAART 1951

EEN MOEILIJK GEVAL —

Een goede Les

Pim en Pam waren twee ondeugende kabouterjongens. Iedereen had klachten over hen. De meester van de school, waarop ze waren, was al vaak bij hun vader, die een brave houthakker was, komen klagen, dat de beide broertjes alleen maar kattekwaad uithaalden en nooit hun best deden om te onthouden, wat de meester vertelde.

De bakker was boos op hen, omdat ze altijd met z'n wagentje wegreden, als hij even weg was om een nieuwe voorraad brood uit de bakkerij te halen.

En eens waren ze samen stiekem in de kerktoren geslopen en hadden hard aan een touw getrokken en toen .... bim, bam, bim, bam, begon de klok te luiden.

Verschrikt kwamen de kabouters naar buiten gerend. Wat was dat nu? Waarom begon opeens de klok te luiden? Was er brand in het dorp?

O, wat waren hun ouders verschrikkelijk boos, toen ze bemerkten dat Pim en Pam weer bezig waren geweest, en moeder had gehuild van verdriet over zoveel ondeugende streken.

Wat moest daar nu van terechtkomen? Als ze zo door gingen, werden het nooit goede, eerlijke houthakkers zoals hun vader.

Als moeder dat zei, waren ze weer een paar dagen minder ondeugend, want ze wilden graag zoals vader worden. Vader vertelde altijd zulke mooie verhalen en wist zoveel te vertellen van de dieren uit het bos.

Kabouter Brummel woonde in een leuk huisje aan het begin van 't dorp, juist aan de grote weg naar het bos.

Voor aan zijn huisje had meneer Brummel een mooie lantaarn hangen. Daar was hij heel erg trots op. Niemand in het dorp had zo'n mooie lantaarn voor zijn huisje hangen als hij. Zelfs dokter Pil niet.

's Avonds stak meneer Brummel zijn lantaarn aan en dat vonden de mensen, die naar het dorp kwamen, wat fijn. Je moest eerst een heel eind door het donkere bos lopen voordat je op de grote straatweg kwam, die door het dorp liep. Van verre zagen ze dan het licht al schijnen en vonden de weg zo gemakkelijk.

„Die lamp van Brummel wijst mij 's avonds maar mooi de weg," had de vader van Pim en Pam vaak gezegd.

Vader kwam altijd laat thuis, want hij moest hard werken om het geld te verdienen om steeds weer nieuwe kleren en schoenen voor de bengels, die alles kapot maakten, te kunnen kopen. Altijd waren ze aan 't voetballen. Hadden ze geen bal, dan maar een oude doos of een groenteblik en ja, daar zijn ook de kabouterschoenen niet voor gemaakt.

„Komen jullie maar niet te dicht in de buurt van mijn huisje met jullie bal," had meneer Brummel vaak gezegd. „Als jullie mijn lamp stuk gooit, weet ik geen raad."

Meestal lachten de jongens hem

uit en gingen gewoon door. Ook op de avond, waarvan ik jullie wil vertellen.

„Laat die ouwe zeurkous maar praten," zei Pim en hoepla, daar vloog de bal de lucht weer in. Pam sprong er naar, greep mis en .... ringkeldekingking. Wat vreselijk! De bal was tegen de lamp gevlogen en die viel in stukken op de grond.

Verschrikt renden de jongens weg. Kabouter Brummel kwam haastig aanlopen en werd wit om z'n neus, toen hij z'n mooie lamp aan scherven zag liggen.

„Ach, ach! mijn lamp helemaal stuk. Nu kan ik hem vanavond niet laten branden! Wat 'n bengels toch!"

Het was al erg donker en nog was vader niet thuis. Moeder had al verschillende keren door het venster gekeken, maar ze zag vader nog steeds niet aankomen.

„Wat is vader toch laat; als hij maar geen ongeluk heeft gekregen," zei ze tegen Pim en Pam, die stil in een hoekje zaten.

Ze durfden eerst niet aan moeder te vertellen wat er gebeurd was; maar ze werden nu zo bang, dat ze haar alles van de lamp zeiden.

Moeder schrok er erg van en ging direct naar buurman Bimbo om raad vragen.

Bimbo haalde een lantaarntje uit de schuur en ging op weg om vader te zoeken.

Brrr.... Wat was het al donker in het bos.

„Hela! Hela!" hoorde hij opeens. Hij bleef stilstaan en riep: „Wie is daar?" „Ik, de houthakker, je buurman," riep vader. Hij zat aan de kant van de weg.

„O, mijn been doet zo'n pijn," klaagde hij. „Ik ben in die greppel gevallen. Brummel heeft zeker vergeten zijn lamp aan te steken en toen kon ik de weg niet vinden."

Bimbo vertelde wat er gebeurd was.

Gelukkig was vaders been niet gebroken en voorzichtig liepen ze nu samen naar huis, waar moeder angstig stond te wachten. Vader ging rillend van kou bij het vuur zitten.

Gelukkig zei dokter Pil, dat vader met een paar dagen weer in orde zou zijn; dus dat viel mee.

Toen de dokter weg was, kwamen Pim en Pam bij hun vader staan en ze vroegen of het goed was, dat ze van hun spaarcenten een nieuwe lantaarn voor kabouter Brummel kochten.

Dat vond vader fijn en toen de jongens hem nog beloofden, in het vervolg gehoorzaam te zijn, was hij weer tevreden en vergat de pijn en de kou.

Na die dag waren Pim en Pam gehoorzame kabouters en ze zullen later goede houthakkers worden.

J. B.

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

Jantje had een bal gekregen,
Echt van leer en echt met naad,
En met Piet en Henk en Freddie
Wou hij „kiepren" gaan op straat.
Moeder had hem al gewaarschuwd:
„Vent, dat is verboden spel;
Ga 't maar in de duinen zoeken,
Niet op straat, dat weet je wel."
Jantje wou het beter weten,
Sloop er stiekem tussen uit,
En geen vijf minuten later
Kraakte Jan een spiegelruit.
„Hé, die zit," zei Piet beteuterd,
„Maar in 't zijnet, naar ik denk."
En ze namen gauw de benen,
Piet en Freddie, Jan en Henk.
Toch een meesterschot, dacht Jantje,
Zo maar met mijn linkervoet.
Jammer van die bal, zo'n kanjer,
Dat ik dat nu treffen moet.
Jantje moest de ruit betalen,
't Was zijn bal en ook zijn schot.
't Kostte 'm zijn vacantiereisje,
Plus zijn bal: dat was het slot.

DAISY.

DE HOND IN DE VOEDERBAK

LEERRIJKE LESSEN

Een nijdige hond zag eens kans om 'n paardenstal binnen te dringen en hij haalde 't in zijn hoofd om alle paarden te beletten bij de voederbak te komen.

Wat deed de vlegel?

Hij ging doodgewoon boven op het eten liggen, sprong dan plots op en rende van de ene naar de andere kant en blafte dat horen en zien verging, zodat de paarden niet bij het eten durfden komen en honger leden.

Maar zij waren niet de enige, want de hond zelf leed ook honger.

Hij was zo verhard in zijn boosheid, dat hij er niet aan dacht even weg te lopen om voedsel voor zichzelf te zoeken, omdat hij bang was dat de paarden van de gelegenheid gebruik zouden maken om gauw wat te eten.

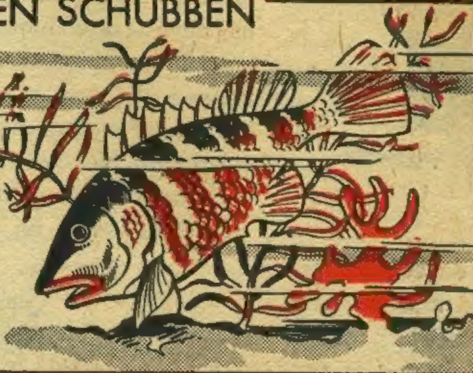

Dus bleef hij doorhongeren, want, zo dacht hij, ik wil zelf liever sterven van honger dan toestaan, dat die paarden ook maar een enkele hap eten krijgen.

Was dat niet vreselijk boosaardig van die hond? Maar is het niet nog veel lelijker, wanneer we die lage karaktertrek ontmoeten bij mensen, die, liever dan anderen iets te gunnen, zichzelf ook alles ontzeggen, enkel en alleen voor het plezier, dat anderen ook niets krijgen? Schenkt het ons niet veel meer voldoening, wanneer we zien hoe ook een ander ten volle geniet van wat wij hem of haar van harte hebben gegund? Genieten wij dan niet zelf dubbel mee?

ONZE WONDERE WERELD

VINNEN EN SCHUBBEN

DE SCHOOLMEESTER
ontleent zijn naam aan de handigheid, waarmee hij het klaarspeelt om allerlei valstrikken te ontwijken. Hij heeft een lengte van 70 cm en kan de 7 pond halen. Hij is een kustzwemmer en men vindt hem langs de hele Noordamerikaanse kust. Als hij aan de haak zit, vecht hij tot het uiterste.

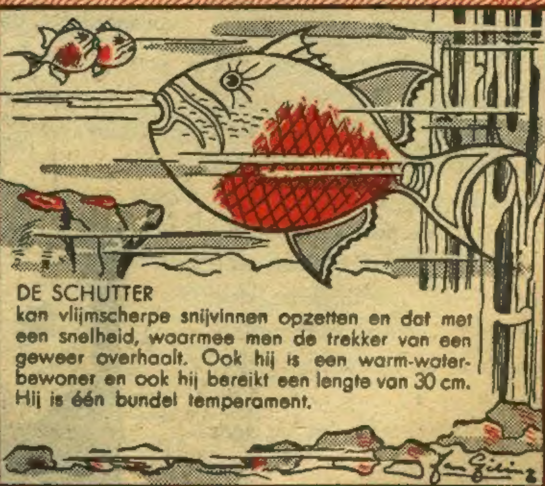
DE CHIRURG
is een liefhebber van het warme water. Hij kan zeer ernstige wonden toebrengen met de stekels van zijn staartvin, die zo scherp zijn als het mes van een chirurg. Zijn lengte is ongeveer 30 cm.

DE SCHORPIOEN
is een beenachtige vis uit West-Indië en ongeveer 30 cm lang. Hij is dubbel gewapend. Hij kan een vergiftige steek toebrengen en heeft lange vlijmscherpe vinnen, die snijden als messen.

DE FOREL
is een van de meest geliefde brokjes der vissport. Hij wordt 15 tot 50 cm lang en kan ettelijke ponden zwaar worden. Hij voelt zich het beste thuis in koud stromend water, tussen rotspartijtjes.

DE SCHUTTER
kan vlijmscherpe snijvinnen opzetten en dat met een snelheid, waarmee men de trekker van een geweer overhaalt. Ook hij is een warm-waterbewoner en ook hij bereikt een lengte van 30 cm. Hij is één bundel temperament.

De drie gouden munten

Op een van de buitenwegen van Bagdad maakte kalief Hussein Dye een wandeling, om de vermoeienissen van de dag te vergeten.

Dicht bij de Drie Kromme Torens bleef hij staan om zijn neus te snuiten en voor hij het bemerkte, glipten er met zijn zakdoek drie gouden munten uit zijn zak en kwamen in het zand terecht.

Hij was nog maar een klein eindje verder, toen er een koopman voorbijkwam, wiens aandacht dadelijk getrokken werd door de glinsterende schijven.

Dat is een meevaller, dacht de koopman. Nu kan ik zeker die drie grote lappen goudbrokaat kopen, waarmee ik wel het dubbele zal verdienen.

Toen hij om zich heen keek, zag hij de kalief lopen en begreep hij, dat de kalief die gouden munten had verloren. Maar de koopman was een oneerlijk man en hij stak de gouden munten in zijn zak. Maar terwijl hij verder ging, zag hij naast zich drie kleine gedrochten meetippelen, drie zwarte monstertjes met bokkepoten. Ze keken hem kwaadaardig grijnslachend aan.

De koopman begreep, dat het door die dukaten kwam.

Weet je wat, dacht hij, ik zal gauw maken, dat ik die drie dukaten kwijt ben en er goudbrokaat voor kopen.

Hij gaf de drie munten uit en de monsters verdwenen. De volgende dag ontving de koopman op de markt voor het goudbrokaat zes gouden munten. Opgewekt ging hij naar huis, maar hij zag plots dat hij gevolgd werd, niet door drie, maar door zes van die kleine monsters.

Dadelijk kocht hij nieuwe waar.

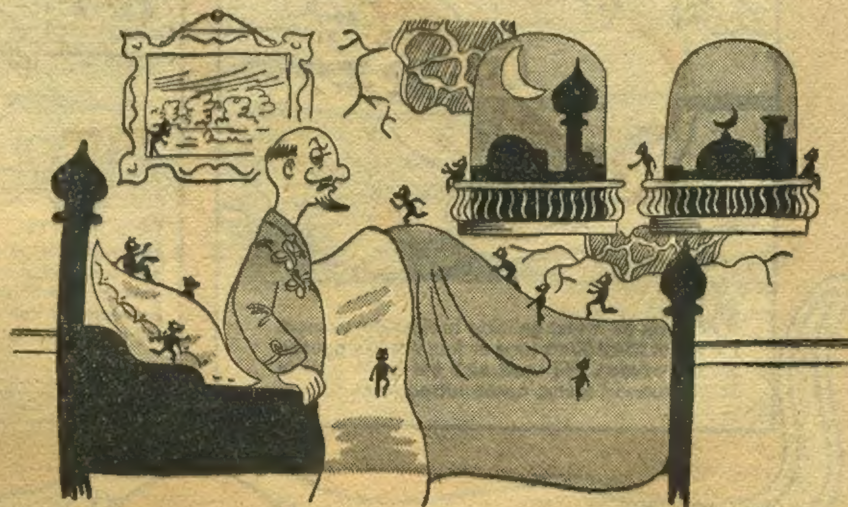
Maar daags daarop liepen er twaalf kleine monsters mee en toen hij na verloop van tijd beschikte over zeer grote rijkdommen was zijn huis zo vol monsters, dat hij haast geen voet meer kon verzetten. 's Nachts zaten er wel honderd op zijn bed, die zulke malle streken uithaalden, dat hij haast geen oog dicht kon doen.

De koopman begon er met de dag slechter uit te zien en tenslotte, het plagen moe, vertelde hij alles eerlijk aan een vriend. Deze gaf hem de raad, de kalief de drie gouden munten terug te geven.

De koopman deed het, maar toen waren er maar drie van zijn kwelgeesten verdwenen. Nu begreep hij, dat hij afstand zou moeten doen van zijn oneerlijk verworven rijkdommen, wilde hij ooit weer rustig kunnen slapen.

Het kostte hem heel wat moeite, maar na een maand van zware strijd begaf hij zich naar de kalief en schonk hem berouwvol al zijn rijkdom. De kalief was echter een grootmoedig mens en zei, dat hij de helft van zijn rijkdom mocht houden, omdat hij tenslotte toch tot inkeer was gekomen en dat hij de andere helft aan de vele armen van Bagdad moest schenken.

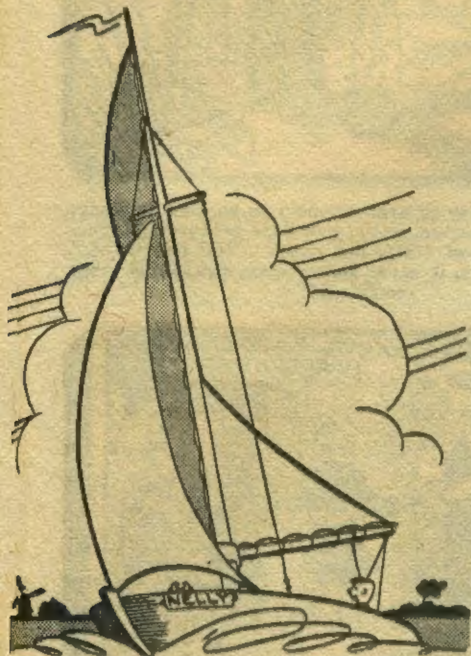
Dat deed de koopman, en van dat ogenblik af waren al zijn kleine kwelgeesten verdwenen en kon hij weer rustig gaan slapen.

WAT ZEGT MIJN NAAM?

NELLY EN PETER

Peter Baan was met vuile verfhanden op school gekomen. Als je er naar keek, schemerde het groen en geel voor je ogen. Henk, die toch op de boerderij van zijn vader al een aardig handje meehielp, leek bij de manicure geweest te zijn, als je zijn handen met die van Peter vergeleek.

„Moet je horen, jô," zei Peter tegen Niek, die zijn vriend was, „vader heeft een zeilbootje gekocht en nu zijn we aan het verven en lakken. We noemen het Nelly en Zondag gaan we er op de plassen mee varen."

Meester moest er ook van horen en hij vroeg, of Peter zijn zwemdiploma al gehaald had, want als je ging zeilen, diende je goed te kunnen zwemmen. Nu, zwemmen kon Peter als een otter, al had ie dan ook geen diploma op zak. Maar dat zou hij gaan halen, want als hij onder leiding zwom, kon hij allicht nog wat leren; dan kon hij later in een club gaan en aan wedstrijden meedoen.

„Dus de zeilboot van je vader heet Nelly, is 't niet, Peter?" vroeg meester in het namenkwartiertje.

„Ja, meester," antwoordde Peter.

„Nu, we hebben hier nog een Nelly in de klas; we zullen het vandaag dus maar eens over Nelly hebben. Je hebt er zeker helemaal niet aan gedacht, Peter, dat je vader evengoed Peter op de boot zou kunnen schilderen als Nelly, want die twee namen betekenen allebei precies hetzelfde. Dat zullen jullie beter begrijpen, als je weet, dat Nelly een afkorting is van Petronella of Petronilla, en Peter een der verschillende roepnamen voor Petrus. Petrus en Petronella betekenen allebei: de rotsvaste, de onwankelbare. Zowel het Griekse als het Latijnse woord petra wil zeggen: rots.

Van Petronella zijn afgeleid de namen Pieternella, Pieternel, Nellie, Nelly, Pietje en Pietertje. Daarvan worden op het ogenblik bijna alleen nog Nellie en Nelly gebruikt, maar vroeger waren ook Pietje en Pieternel veel in trek. Pieternel zien we nog elk jaar op het toneel verschijnen, als ze samen met Thomasvaer op Nieuwjaarsavond een terugblik op het oude jaar werpt en haar wensen voor het komende jaar laat horen.

Van Petrus hebben we de afleidingen Piet, Pieter, Peter en Peer, allemaal namen, die nog populair zijn. Ook Pier wordt nog gebruikt. Verder hebben jullie ook wel eens het Franse Pierre en het Spaanse en Portugese Pedro gehoord. Jullie herinnert je nog wel, toen we het vorig jaar in het circus waren, dat daar een clown, een hansworst optrad in een wit costuum met rode, ronde plekken en met een puntmuts op. Zo'n hansworst wordt Pierrot — Pietje — genoemd, het verkleinwoordje van Pierre.

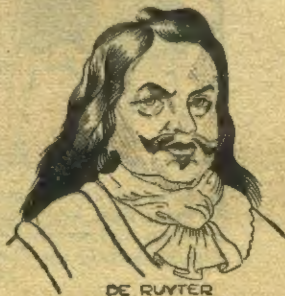
Nu, Peter, ik hoop, dat jullie zeilboot haar naam eer mag aandoen, en dat ze dus rotsvast, onwankelbaar op het water ligt. Dan zullen er geen ongelukken mee gebeuren."

TWEE ZEEHELDEN

Michiel Adriaenszoon de Ruyter en Cornelis Tromp, twee der grootste zeehelden die het Nederland der zeventiende eeuw bezat, konden elkaar jarenlang niet luchten of zien.

Tijdens de tweede Engelse oorlog was De Ruyter namelijk tijdens een zeeslag, die hij op 4 Augustus 1666 leverde, zodanig door de Britten in het nauw gebracht, dat het er begon te spannen. Cornelis Tromp kwam hem niet te hulp en slechts met moeite wist De Ruyter de kust weer te bereiken, waar de Engelsen hem tussen de zandbanken niet durfden te volgen. De Ruyter was woedend op Tromp, want hij dacht, dat deze hem opzettelijk in de steek had gelaten, wat helemaal niet waar was. Niettemin werd Tromp door de Staten van Holland afgezet en jarenlang keken de twee helden elkaar niet aan. Toen ons land in 1672 aan de rand van de afgrond stond, waren alle mannen hard nodig. Dat begreep prins Willem III van Oranje opperbest en het gelukte hem de twee mannen weer met elkaar te verzoenen.

DE RUYTER

Van dat ogenblik af waren en bleven zij steeds de beste maatjes.

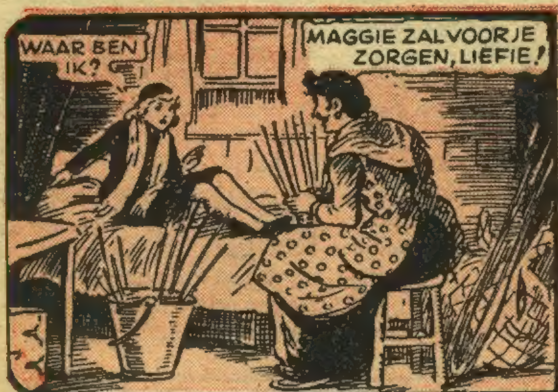
VONKJE

1 Maggie had nooit de hoop opgegeven, zich nog weer eens van Vonkje meester te maken en altijd zwierf ze in de nabijheid van de school. En daar had ze nu onverwachts het meisje gevonden! In de sneeuw! Snel droeg ze Vonkje in haar wagen.

2 Het meisje was zo oververmoeid en zo diep in slaap, dat ze niet merkte, wat er met haar gebeurde. Maggie legde haar te bed onder het raam. „Nou heb ik ze," mompelde ze, „en ik zal er voor zorgen, dat ze niet meer wegkomt!"

3 Ze gaf door de voordeur het paard een tik met de zweep en de wagen zette zich in beweging. Door het geschommel schoot Vonkje wakker. Ze zat opeens rechtop in bed en riep: „Waar ben ik?" Toen zag ze Maggie zitten....

4 Intussen waren Lola, Jantha en Nannie door de sneeuwstorm aan de school gekomen. Juffrouw Barry opende de deur en haalde ze het verwarmde gebouw binnen. „Gaan jullie maar gauw naar boven, om andere kleren aan te trekken!" zei ze.

5 Maar ineens vroeg ze: „Waar is Vonkje? Is ze niet met jullie meegekomen? De meisjes keken elkaar verwonderd aan. „We dachten, dat ze vlak achter ons liep!" antwoordde Lola. „Waar kan ze gebleven zijn?"

6 Lola en Jantha gunden zich de tijd niet, om zelfs maar een kopje thee te drinken. Het barre weer kon hen niet weerhouden. „We moeten ze dadelijk gaan zoeken, Lola!" zei Jantha. „Misschien is ze de weg wel kwijt geraakt!"

e vrolijke Vrijbuiter

7 Dapper begaven de twee meisjes zich op weg. De sneeuw was in fijne hagel overgegaan en sloeg hun in het gelaat. Maar ze letten er niet op. Eindelijk kwamen ze aan de oude wegwijzer en daar vestigde Jantha Lola's aandacht op voetsporen.

8 De sporen waren amper zichtbaar, maar ze konden ze toch juist nog volgen. Ze voerden van de school af. De meisjes hadden nog maar enkele minuten gelopen, toen Jantha naar een punt in de verte wees en vroeg: „Komt daar geen woonwagen aan?"

9 Maggie, de zigeunerin, had een grove fout gemaakt, toen ze haar paard zijn eigen gang had laten gaan. Het was de weg naar de school opgelopen en toen de woonwagen de meisjes voorbijging, zagen ze Vonkje zitten.

10 „Daar zit Vonkje!" riep Jantha. „Vlug, Lola! De wagen mag ons niet ontsnappen!" Maar Maggie had blijkbaar het geroep van de meisjes gehoord, want plotseling begon Bruin veel vlugger te draven.

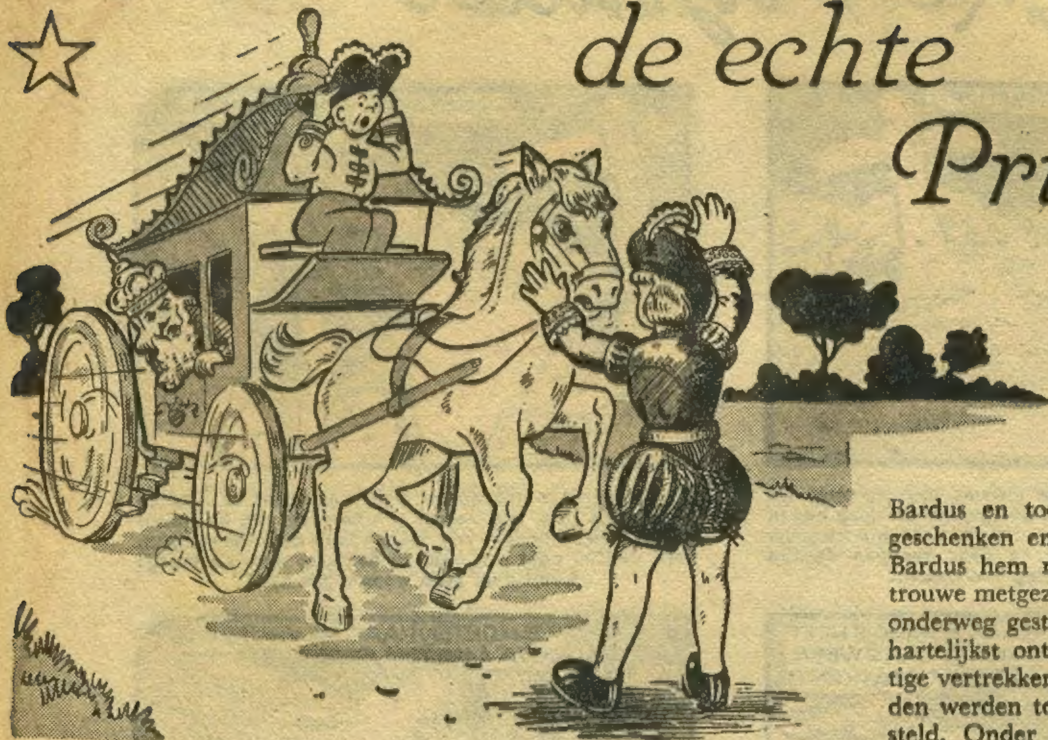
11 De meisjes holden de wagen achterna en ze waren haast buiten adem, toen ze bemerkten, dat ze hem plotseling vlug inhaalden. „Hé! Waar zou dat voor zijn?" merkte Lola op. „Zie je wel, Jantha? De wagen staat stil!"

12 Kordaat stapten ze op de wagen toe en deden de deur open in de verwachting Maggie tegenover zich te zullen vinden. Tot hun verbazing zagen ze evenwel niemand en toen ze de wagen doorzochten, bleek die leeg te zijn.

De valse en de echte Prins

DOOR
J. TOEBOSCH

In een land, heel ver van hier, regeerde een koning, Bardus geheten, die maar één zoon had. Toen Ardemar, zo heette de prins, achttien jaar geworden was, wilde zijn vader, dat hij wat meer van de wereld zou zien. Een jaar zou hij wegblijven en een paar maanden daarvan doorbrengen aan 't hof van Sigard, een oude vriend van Bardus. Slechts één bediende zou hij meenemen en daarvoor koos de prins Dango, een handige, geschikte jongen, een paar jaar ouder dan hij, die mooi kon praten en bij de prins zeer in de gunst stond.

Daags voor het vertrek riep koning Bardus zijn zoon bij zich en toonde hem een dun gouden kettinkje, waaraan een kunstig bewerkte gouden penning hing. „Dit heb ik veel jaren geleden van koning Sigard gekregen," zei hij. „Hij zal blij zijn, als hij het weer ziet. Je moet het onder je kleren dragen en er niemand iets van zeggen. Wie weet, hoe 't je nog te pas kan komen."

De volgende morgen gingen Ardemar en Dango op weg. Ze hadden geen andere bagage dan een koffer, die behalve wat kleren, enige kostbare geschenken, een grote som geld en een brief voor koning Sigard bevatte. Ze reisden gedeeltelijk over land, gedeeltelijk over zee. Om onderweg geen last te hebben, waren ze eenvoudig gekleed en gaven zich uit voor twee jonge kooplieden, die voor zaken op reis waren. Zo bezochten ze verschillende landen en steden en bevonden ze zich eindelijk op een paar dagreizen afstand van koning Sigard's hoofdstad.

In een eenvoudige herberg hadden ze de nacht doorgebracht. Toen ze 's morgens wilden vertrekken, voelde de prins zich zó ziek, dat hij niet verder kon. De ziekte nam snel toe en na verloop van enige dagen scheen 't niet anders, of Ardemar zou 't niet lang meer maken. Op een morgen lag hij geheel buiten kennis en haalde hij nauwelijks adem. En nu kwam een boos plan bij Dango op.

Hij zei tegen de herbergier: „Ge ziet zelf, dat het met mijn vriend gauw gedaan zal zijn. Gaarne zou ik bij hem blijven, maar ik kan me onmogelijk langer ophouden. Hier is geld om hem verder te verzorgen en te begraven. Wat er overblijft schenk ik u." Daarna nam hij de koffer en ging heen.

Een paar dagen later kwam hij in Sigard's hoofdstad aan, liet zich bij het koninklijk paleis aandienen als prins Ardemar, de zoon van koning Bardus en toonde als bewijzen de geschenken en de brief, die koning Bardus hem meegegeven had. Zijn trouwe metgezel was, zo vertelde hij, onderweg gestorven. Hij werd allerhartelijkst ontvangen. Enige prachtige vertrekken en de nodige bedienden werden tot zijn beschikking gesteld. Onder feestjes en rijtoertjes gingen nu een paar weken voorbij. 't Was een heerlijk leventje en Dango had er slag van, zich als een echte prins voor te doen.

Maar intussen was het met prins Ardemar heel anders gegaan, dan men verwacht had. Enkele uren na Dango's vertrek had hij zich heel wat beter gevoeld. Enige dagen later was het gevaar geweken en van nu af ging hij flink vooruit. In 't eerst had hij gemeend, dat Dango vooruit gereisd was om koning Sigard van zijn aanstaande komst op de hoogte te stellen. Maar toen bleek, dat de koffer verdwenen was, begreep hij, dat zijn bediende hem bestolen had en dat deed hem veel leed, want dat had hij van Dango, die hij altijd als een vriend behandeld had, niet verwacht.

Veertien dagen later verliet Ardemar geheel hersteld de herberg met niets op zak dan een paar zilverstukken, die de herbergier hem uit medelijden gegeven had. Zonder verdere ongevallen kwam hij in de hoofdstad aan. Terwijl hij in 'n brede straat liep op zoek naar het paleis, reed een open rijtuig, met twee vurige paarden bespannen, voorbij. In het rijtuig zat een prachtig geklede jonge man, en wie beschrijft Ardemar's verbazing, toen hij zijn vroegere bediende Dango herkende.

„Wie is die heer?" vroeg hij een voorbijganger.

„Dat is een vreemde prins, Ardemar heet hij, geloof ik. Hij komt uit een ver land, waar zijn vader koning is en hij is nu bij onze koning op bezoek."

Ardemar begreep alles. Dango had zich voor prins uitgegeven; hij had de brief en de geschenken, die zich in de koffer bevonden, getoond en men had hem geloofd. Die schurk! Maar hij zou hem ánders leren! Hij vroeg de weg naar 't paleis en werd daar ontvangen door de hofmeester, aan wie hij vertelde, wie hij was.

De hofmeester, die een gemoedelijk man was, meende met een halve gek te doen te hebben. „Luister eens, vriend," zei hij, „als ik je een goede raad mag geven, vertel dan die praatjes niet verder, anders raak je in de gevangenis. Ik zal er niemand wat van zeggen, maar maak nu gauw, dat je weg komt en kom hier niet meer terug." En zonder verder nog naar Ardemar te luisteren, zette hij hem aan de deur.

Daar stond nu de prins op straat. Wat nu te doen? Naar huis terugkeren? Onmogelijk; hij had immers geen geld voor zo'n grote reis. Maar hij moest toch leven en er zou dus niets anders opzitten dan een of ander middel van bestaan te zoeken. Een paar dagen was al zijn moeite vergeefs en reeds had hij zijn laatste penning uitgegeven, toen het hem gelukte een betrekking als huisknecht te vinden.

Hij moest nu allerlei werk in huis en in de tuin verrichten. In het eerst viel hem dat hard, maar hij begreep, dat het niet anders kon en hij schikte zich dus in zijn lot. En daar hij gelukkig een goede meester had gevonden, kreeg hij na enige tijd zelfs pleizier in zijn werk.

Intussen nam Dango er een heerlijk leven van. En koning Sigard, die al oud was en geen kinderen had, wilde hem gaarne voor goed bij zich houden en hem tot troonopvolger benoemen! Er was nog maar één moeilijkheid: Wat zou koning Bardus doen, als Ardemar niet op de bepaalde tijd terugkeerde? Maar hij had er al wat op gevonden. Hij zou koning Bardus schrijven, dat zijn zoon overleden en begraven was en dat hij, Dango, een goede betrekking bij koning Sigard gekregen had en daar blijven zou. Die brief zou hij door een vertrouwde bode laten overbrengen en dan zou koning Bardus zeker zeer bedroefd zijn, maar er verder in berusten.

Ongeveer een maand was prins Ardemar in zijn betrekking, toen hij op zekere dag voor zijn heer naar een naburig dorp moest. Hij was al een heel eind buiten de stad, toen hij in de verte een rijtuig in woeste vaart zag naderen. Zeker was het paard op hol geslagen. Het rijtuig slingerde heen en weer en elk ogenblik kon een ongeluk gebeuren. Ardemar wist dadelijk, wat hij te doen had. Hij ging midden op de weg staan, wachtte tot het paard bij hem was en greep het toen bij de teugel. Het dier steigerde, terwijl het schuim hem uit de bek vloog, maar de prins was zeer sterk en had veel met paarden omgegaan en liet niet los, eer hij 't paard geheel bedwongen had.

In het rijtuig zat een heer en die heer was koning Sigard. Hij stapte uit het rijtuig, bedankte zijn redder en vroeg daarna, hoe hij heette.

Zonder iets te zeggen, haalde Ardemar de penning, die hij altijd bij zich droeg, te voorschijn en reikte hem de koning over. En nauwelijks had deze er een blik op geslagen of hij riep uit: „Die penning heb ik jaren geleden mijn vriend, koning Bardus, gegeven! Hoe komt ge er aan?"

Ardemar vertelde nu zijn hele geschiedenis. Koning Sigard luisterde aandachtig. Het viel hem nu ook op, dat de jongeling, ondanks zijn eenvoudige kleding, een edel voorkomen had en sprekend op zijn oude vriend leek. Toen de prins zijn verhaal geëindigd had, verzocht hij hem in zijn rijtuig plaats te nemen en reed met hem naar het paleis terug.

Daar aangekomen, liet hij dadelijk de zogenaamde prins bij zich roepen. Je begrijpt, dat deze schrok, toen hij daar opeens Ardemar voor zich zag. In 't eerst hield hij vol, dat hij hem niet kende en hem nooit gezien had en dat die andere een leugenaar en bedrieger was. Maar toen Ardemar alles opnoemde, wat in de koffer was geweest en koning Sigard de penning toonde, die zijn vriend voor hem meegegeven had, kon hij niet langer ontkennen, viel op de knieën en smeekte om genade. Dank de voorspraak van prins Ardemar kreeg hij vergiffenis, maar hij moest onmiddellijk het land verlaten.

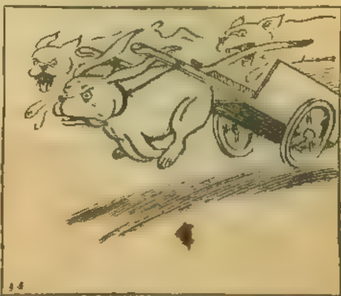
Het behoeft wel niet gezegd, dat er die dag in 't paleis feest werd gevierd. Nog enige weken bleef Ardemar aan het hof van koning Sigard en keerde daarna naar zijn vaderland terug.

☆

MIDAS'

MALLE MORMELKUREN

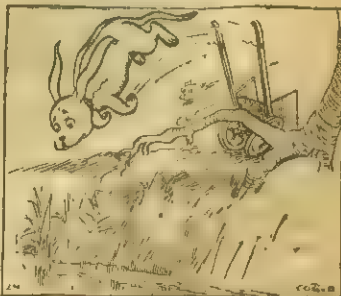
☆

Ik repte me voort
als een pijl uit de boog,
En het leek of ik wel
over 't landwegje vloog;
Maar hoe harder ik liep,
hoe harder die kar
Ging piepen en kreunen....
het was al te bar.
De honden, die kwamen,
gelokt door 't geluid,
Al werd ook mijn vaart
noch geremd noch gestuit;
Vooruit, Midas, dacht ik,
laat zien wat je kan,
Want anders verscheurt
je dat jankende span.

*

Toch gebeurde er iets
waar ik echt schik in had:
Een boomwortel kruiste
toevallig mijn pad,
Ik nam d' hinderpaal
met een zwierige zwaai
En ik stoorde me niet
aan dat hondenlawaai.
De kar, die bleef hangen:
ik kwam weerom vrij;
Ik voelde 't meteen
en ik was reuzeblij.
Hoera, riep ik luid,
je bent los, Midas, echt....
En toen kwam ik pardoes
in een slootje terecht.

(Wordt vervolgd)

De kleine knutselaar

EEN LEUKE KAPSTOK
met Hans en Grietje

Voor dit kapstokje, dat jullie telkens zal herinneren aan het bekende sprookje van Hans en Grietje, neem je een plankje van 40 cm lengte en 10 cm breedte. Niet te dik, natuurlijk, want dan wordt het zagen te lastig en je moet een beetje spaarzaam omspringen met de zaagjes. Naast dit plankje heb je ook nog een paar dunnere stukjes triplex nodig voor het overnemen van fig. 1 en fig. 2, die respectievelijk het huisje van de heks en Hans en Grietje voorstellen.

Zodra je klaar bent met zagen, schilder je de stukjes eerst af. Doe het netjes en zorg, dat de kleuren niet ineenvloeien, want dat geeft maar knoeiwerk. Dus elk vakje eerst goed laten opdrogen. Is alles droog, dan lakken met wat blanke lak. Natuurlijk schilder en lak je

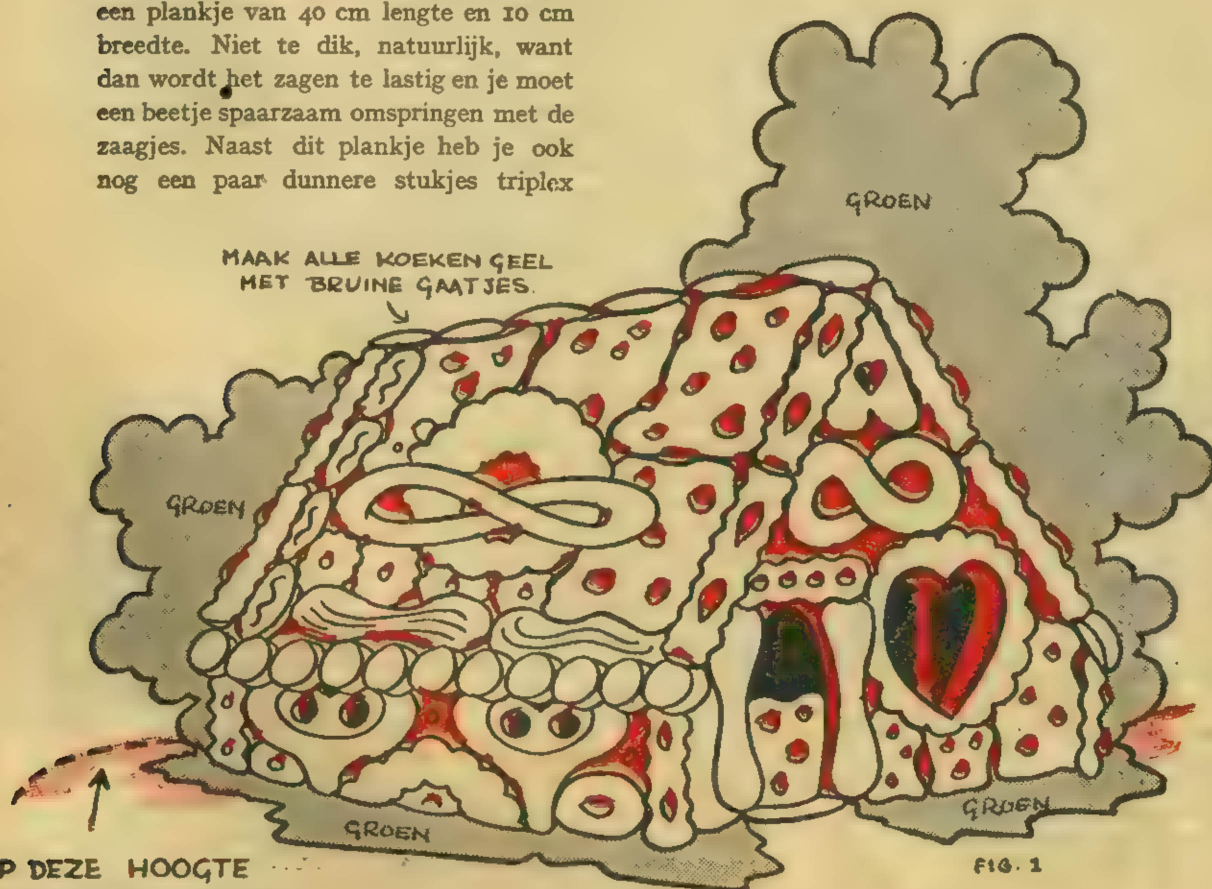

FIG. 1

ook eerst het grote plankje af. Wanneer alles goed droog is, lijm je de figuurtjes op de daarvoor bestemde plaatsen. Kijk maar eens goed naar fig. 3. Dan zie je hoe het moet worden.

Boor dan eerst een klein gaatje op de plaatsen, waar je de schroefhaakjes wilt hebben en draai ze er dan in.

Aan de achterkant bevestig je dan links en rechts nog een driehoekig haakje om het kapstokje aan muur of deur te hangen. Die haakjes kun je ook best zelf maken. Je neemt een stukje ijzerdraad dat je ombuigt volgens fig. 4 (een clipje is uitstekend geschikt daarvoor) en je knipt verder een strookje metaal uit een oud busje. Je buigt dit strookje dubbel om de uiteinden van het clipje heen en je slaat er vier gaatjes doorheen voor de spijkertjes of de kleine schroefjes.

FIG. 4

FIG. 2

BRUIN
GEEL
BLAUW
ROOD
WIT
GROEN
GEEL

OP DEZE HOOGTE OP DE ONDERGROND BEVESTIGEN.

Wat doen we met oude gramofoonnaalden?

1. Om het tafelblad niet te ontsieren door lelijke kringen, die hete kannen of schalen er op kunnen maken, kunnen we er voor zorgen, dat moeder over een geschikt onderlegplankje beschikken kan.

Het komt er minder op aan welke houtsoort we daarvoor nemen. We slaan er de gramofoonnaalden in regelmatige rijtjes in, zodat ze er alle even ver bovenuit blijven steken, terwijl de punten er aan de andere kant niet doorheen mogen komen. Kijk maar naar het plaatje.

2. Indien je over een kleine werkbank beschikt of vader er eentje heeft, maak je een zogenaamd kopstuk, dat bij het schaven goed van pas komt, omdat het mogelijk maakt een stuk hout geheel tot het eind toe te schaven, zonder dat de krullen aan het einde hinderen. De afbeelding laat zien, hoe we een wigvormig kopstuk op de bank hebben vastgeschroefd en hoe wij er dan opzij, aan de dikste kant, de gramofoonnaalden alle even diep hebben ingeslagen.

3. Ook de fotografen onder jullie, die nog met glazen platen werken, kunnen van die oude gramofoonnaalden plezier hebben. Van 'n paar smalle houten lijsten is gemakkelijk een handig rekje te maken voor de negatieve platen. De tekening geeft duidelijk aan, hoe dat rekje gemaakt moet worden en hoe we de naalden aanbrengen om de glasplaatjes rechtop te laten staan.

WAT WORDT ER GESPEELD?

EEN KNIKKERSPEL

Je begint met de plaat over te tekenen op een stevig stuk karton. Heb je geen wit karton, teken de plaat dan over op papier en plak dit op het karton, dat je hebt. Goed laten drogen in dat geval. Een paar stevige boeken er op leggen.

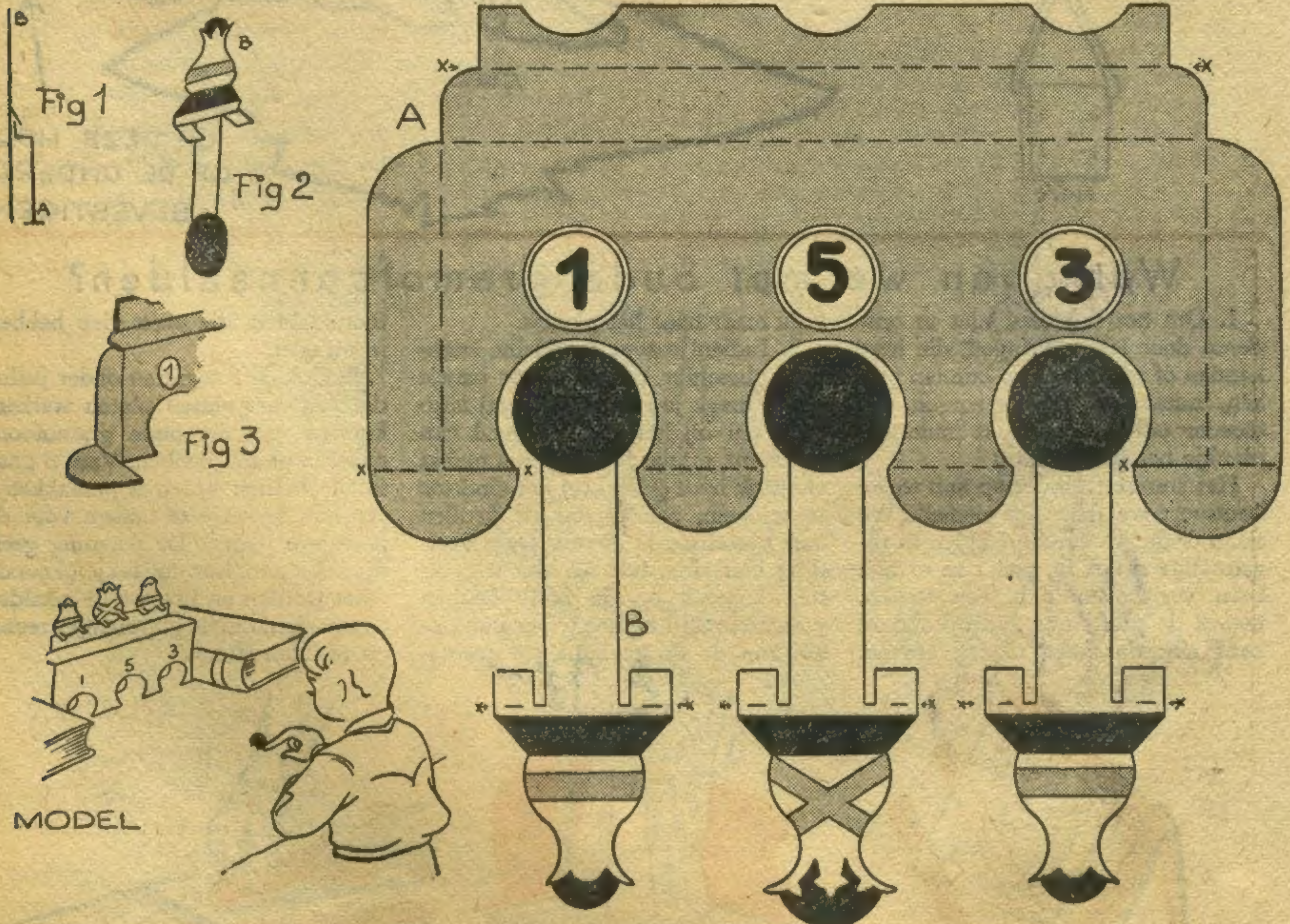
Ben je zover klaar, knip dan zorgvuldig het grote stuk A uit en de drie kegels B. Rits de stippellijnen aan de voorzijde een tikje in, behalve die stippellijnen waarbij een kleine x staat, want die moet je juist aan de achterkant inritsen. Buig nu het hele zaakje om, zoals fig. 1, dat een zijaanzicht voorstelt, laat zien. Fig. 2 toont hoe een kegel, na uitgeknipt te zijn, wordt omgebogen. De beide lipjes worden schuin naar voren gebogen. Door middel van die lipjes hangen we de kegels dan over de opstaande kant van het onderstuk A.

Voetstuk A wordt opgezet zoals in het model wordt aangegeven. Je ziet daar hoe de kegels over het voetstuk hangen en hoe een paar stevige boeken aan beide kanten alles stevig op zijn plaats houden. Fig. 3 geeft nog even aan hoe je dat voetstuk vouwt.

Spelen met een glazen of gewone knikker.

Zet het spel op een meter van de tafelrand en leg de knikker op de tafelrand. Buig je wijsvinger en geef de knikker een tik in de richting van een der drie openingen. Noteer daarbij zorgvuldig het cijfer boven elk poortje. Wie het eerst 50 punten haalt, wint.

Denk er om: er mag alleen van de rand van de tafel af geknipt worden.

Een bladzij PUZZLES

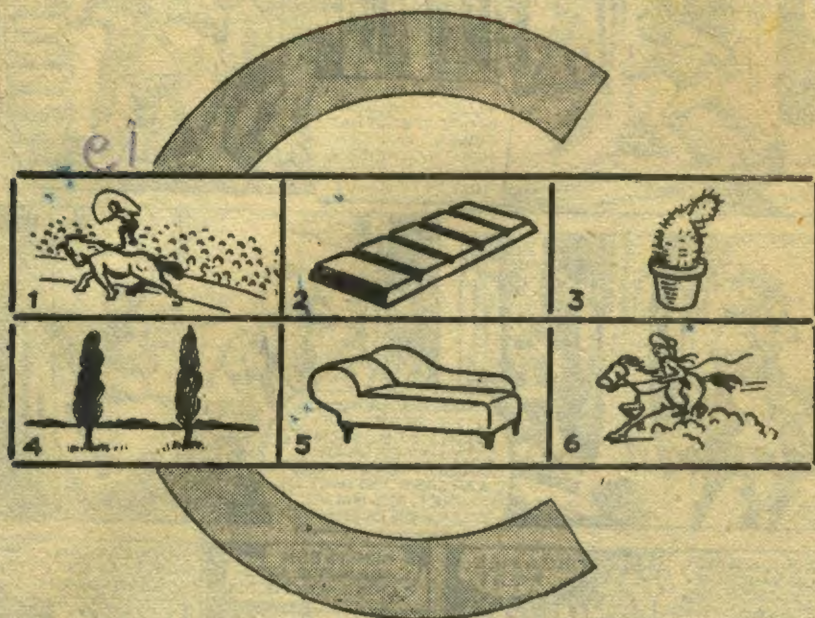
SPREEKWOORDEN-REBUS

Welk spreekwoord wordt hier afgebeeld? De sleutel tot de oplossing staat in de bovenste rij.

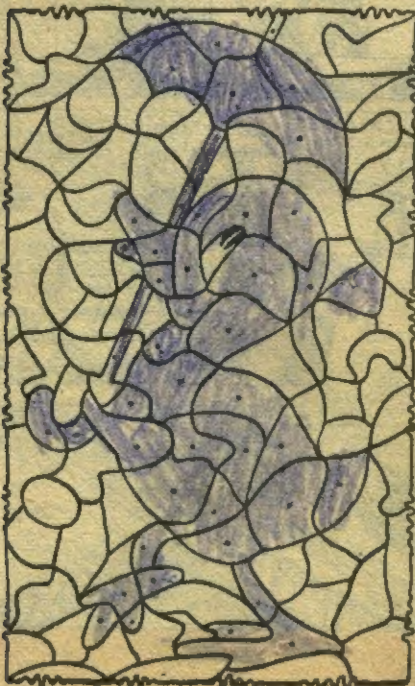
K A L H I M T E D N G F

C-PUZZLE

Hier worden zes woordjes afgebeeld, die alle zes met een C beginnen. Als bijvoorbeeld het vijfde woordje „canapé" is, kunnen jullie dan ook de vijf andere woordjes vinden?

Maak alle vakjes, waarin een punt staat, zwart en je zult een aardig diertje getekend hebben.

EEN RARE CHINEES

De kop van die Chinees vormt een soort doolhof. Kunnen jullie, beginnend bij het pijltje rechts onderaan, de weg door die doolhof vinden, die naar de zwarte stip in de neus van die Chinees leidt? Het is een hele zoekerij, maar ik wed, dat jullie de weg toch wel ontdekken, niet?

OPLOSSINGEN van de puzzles uit ons vorig nummer

Spreekwoordenrebus:

HONGER IS DE BESTE KOST.

Houden jullie niet erg van zuurkool? Of van spruitjes? Of van havermoutpap? Nu, als je maar eens echt honger hebt, niet zo maar gewoon trek, maar echt honger, zoals heel veel mensen hadden in de hongerwinter van 1944-1945, dan vraag je niet of je het eten wel erg lekker vindt. Honger is de beste kost; dat wil zeggen: alles smaakt heerlijk, als je maar honger hebt. We zeggen ook wel: honger is de beste kok, of: honger is de beste saus. En wanneer jullie je neus al eens optrekt voor wat moeder op tafel brengt, neem het dan ter harte, als ze zegt: „Hoe dankbaar zouden jullie voor dit eten zijn, als je maar echt honger had. Duizenden mensen zouden naar dit eten snakken."

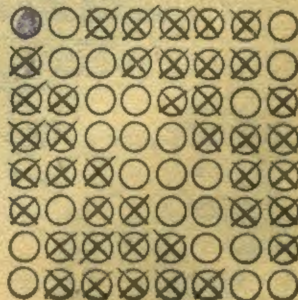
*

Mandjespuzzle:

```
H A A S J E
A   L A   I
D E   R E E
D   I E   R
E N Z   R E
N A A R   N
```

*

Eierenpuzzle:

PIER PANIEK en SUZIE REBEL

HET ZUSJE VAN SJORS,

